

## [Bjerre.]

at der er mange, som gerne vil være med til en løsning af spørgsmålet, synes jeg, man burde give tid til løsning af spørgsmålet på en sådan måde, at de færrest mulige føler sig gået for nær, at de færrest mulige føler bitterhed overfor det, der sker. Det er ganske givet, at der i dag er en hel del, der opfatter den højtærede kirkeminister som en mand, som vil rane kirkens jord til underpris — det er måske et overordentlig ensidigt standpunkt, men sådan er det. Og den højtærede kirkeminister vil sikkert give mig ret i, at det både af hensyn til kirken og meget andet ville være ønskeligt, om man ikke nåede til dette såre uheldige udfald af denne lovgivning. I mange tilfælde er der, forekommer det mig, fra de sønderjyske menighedsråds side vist stor forståelse med hensyn til at stille jord til rådighed for mindre jordbrugere.

Det, der forekommer mig urimeligt, er, at jorden skal afgives til en pris, der ikke svarer til prisen i handel og vandel. Der må være mulighed for at finde en praktisk gennemførlig løsning af dette spørgsmål, så bitterhed undgås. Jeg synes, den højtærede kirkeminister skulle vise forståelse i stedet for, at man i dag får det indtryk, at nu er det en myndig herre, der siger: sådan og sådan skal det være. Den højtærede kirkeminister er jo i stand til — det ved jeg af erfaring — at optræde som mægler og smidig forhandler. Det store flertal indenfor mit parti ønsker absolut ikke at droppe dette lovforslag, men vi ønsker, at løsningen skal skabe fred og ro. Jeg håber, at den ændring, der ganske vist af nødvendighed blev indført i folkettinget om, at lovforslaget ikke skulle træde i kraft den 1. april 1949, er udtryk for, at der også hos den højtærede kirkeminister er vilje til at sikre, at der bliver tid til at skabe den enighed, som jeg tror kan skabes mellem meget store dele af de parter, der er interesserede i dette spørgsmåls løsning.

Hvad er det, der giver grund til alt det hastværk? Det er sagt; at man fra husmændenes side kræver jord. Men hvad er det for tilfælde? Det må dog være muligt at oplyse, hvor trangten er, den må jo dog have manifesteret sig på ganske bestemte punkter. Hvis vi fik alle disse oplysninger, måtte det være muligt, at man som gode danne-mænd kunne tale og dele sig til rette. Det er rigtigt, som nævnt af den ærede foregående taler, at de sønderjyske menighedsråds bestyrelse har fremsendt forslag til fornyet drøftelse. Det viser, at der hos disse mennesker findes en dyb og alvorlig vilje

til at nå et resultat. De ved, at de er inde under nødvendighedens lov, der *skal* skabes en ordning. Så siger man: der har været tid nok til det. Ja, men man må huske på, når man kender til jyder og specielt sønderjyder, at de falder ikke for det første vindpust, det er ikke folk, der giver op, og det synes jeg i og for sig ikke, man skal dadle dem for. Jeg kender mange mænd, der står i spidsen for menighedsrådsforeninger. Det er folk der er modtagelige for realiteter, og de har altså ment, at de længst og på bedst mulig måde skulle værne de interesser, de er sat til at varetage, og det bør ikke lægges dem til last, tværtimod. Selvom man må erkende, at lovforslaget giver visse begunstigelser — jeg skal ikke komme nærmere ind på dem igen, da de allerede er nævnt —, synes jeg, det er absolut nødvendigt, at der i udvalget gives ganske afgørende grunde for at føre lovforslaget igennem nu, det lovforslag, hvorom der er så megen strid, det lovforslag, vi håber på at kunne skabe så megen enighed om, at det kan føres igennem uden at skabe den bitterhed, som er omtalt. Jeg skal slet ikke regne den højtærede kirkeminister for nogen letsindig pige, hvis han følger sit hjerte og siger, at han ønsker den størst mulige ro og ønsker, at dette spørgsmål løses i størst mulig enighed. Han vil derved opnå, at han i Sønderjylland i stedet for at komme til at stå som en mand, der vil tage, kommer til at stå som en mand, der har forstået at bringe orden i dette meget vanskelige forhold, der har så mange sider, ikke alene siden ud til kirken, men også siden til befolkningstilvækst og jordfordeling og meget andet.

I denne forbindelse kan jeg sige, at det i mange tilfælde har været muligt at skabe en passende jordfordeling dernede ved mageskifte og lignende — det er dog ikke helt ugerligt at få jord; om den nye ordning, om den nye jordfordelingslov skulle give bedre muligheder, var værd at undersøge. Jeg kunne også lide at få oplyst, i hvilket tilfælde den ordning, der har været hidtil, har været en alvorlig hindring for jordfordelingen.

Man siger, det er mærkeligt, at kirken hænger så meget ved jord. Ja, jeg vil ikke gøre forsøg på at hævde, at kirkelivet ikke kan bestå uden jord, men jord kan være en ganske alvorlig støtte for kirken. Selvfølgelig vil jeg ikke gå så vidt at sige, at det sønderjyske kirkeliv ikke kan trives uden at eje jord; det kan kirken i det gamle land, men det er altid galt, når disse folk får det indtryk, at der begås uret imod dem. Jeg henstiller endnu en gang, at dette ikke sker.